

efter saa jeg, at de sagde i enkelte Blade, at nu havde Stauning været ude paa de vilde Vover; hans egen Partifælle Chr. Hansen har siddet i en Kommission, og denne Kommissions Opgave var at flytte Krudtet væk fra Krudtmagasinerne ud til Fæstningen; nu kom det an paa, om de to Herre kunde forliges; nu kunde de tale sammen om det. Men disse Blade er ganske vildfarende, saadant noget har aldrig fundet Sted. Jeg har ikke siddet i nogen Kommission, som skulde tage Beslutning angaaende Bortfjernelse af Krudt fra København.

Sagens Sammenhæng er følgende: I 1920 fremlagde den tidligere Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, et Forslag om at nedlægge Landbefæstningen. Under Debatten derom rejste det ærede Medlem Hr. Parkov en stærk Kritik, idet han udtalte Bekymring for, hvordan det skulde gaa med de Sprængstoffer, der laa derude, og spurgte, hvor vi skulde flytte dem hen; hvilke Ulykker kunde der ikke ske, hvis de ikke blev bevogtet stærkt nok. Ærede Medlemmer kan slaa op i de Forhandlinger, der førtes i Februar og Marts Maaneder 1920, og se Udtalelserne af det ærede Medlem, hvem jeg fuldt ud respekterer som sagkyndig paa dette Omraade. Jeg sluttede mig paa den Bydels Vegne, jeg repræsenterer, til det ærede Medlem. Det havde til Følge, at den daværende Forsvarsminister nedsatte en Kommission, en saakaldet militær Blandingskommission, og denne Kommission fik den Opgave, at den skulde se at finde et Sted, hvor disse Sprængstoffer kunde ligge, saaledes at der skete den mindst mulige Ulykke, hvis der skulde finde en Sprængning Sted. Kommissionen skulde have den Opgave at flytte dette Sprængstof bort, saaledes at Befolkningen kunde færdes ude paa de Veje, som det nu er forbudt at komme paa.

Kommissionen skulde være færdig med sit Arbejde og afgive Betænkning senest den 1. April 1920. Men Kommissionen blev ikke færdig og kom ikke med noget Forslag før i Vinteren 1921. Da den nuværende Forsvarsminister fik det, sendte han det til Militærkommissionen og spurgte denne om, hvorvidt den kunde slutte sig til det Forslag, som den blandede Kommission havde fremsat. Jeg synes, at det er lige saa godt at nævne, hvad dette Forslag gik ud paa, selv om det skulde være hemmeligt; der kommer alligevel en hel Del ud, og saa bliver der blandet en hel Del sammen, saa at Befolkningen slet ikke forstaar Sam-

menhængen. Kommissionens Forslag gik ikke ud paa at flytte det hele. Den gik ud fra, at det vilde være uheldigt at komme med et Forslag i dette Øjeblik, da man ikke vidste, hvorledes det kommende Militærforslag vilde komme til at se ud, og hvor Militæret skulde ligge, og hvor det skulde bruge disse Magasiner. Saa længe mente Kommissionen ikke at kunne afgive Betænkning eller udtale sig om, hvor Magasinerne skulde flyttes hen. Derimod fremsatte den i sin Betænkning et Forslag om at flytte en Del af det, der ligger her ved København, bort, fordi den hævdede, at disse Magasiner var saa overfyldte, at det var ganske uforvarligt at have dem liggende med saa store Masser op ad København. Derfor henstillede den at flytte saa meget væk, at det vilde blive en Bekostning for Staten paa omtrent 160 000 Kr.

Da det Forslag kom frem i den militære Kommission, drøftede vi det dér, og der blev nedsat et Udvalg bestaaende af et Medlem af hvert Parti tilligemed to af de militære sagkyndige, i hvilket Udvalg jeg ogsaa kom til at sidde. Vi tog ud og undersøgte Sagen. Da vi paa Stedet havde set, hvor store Masser der laa, sagde vi til os selv, at vi ikke kunde forsvare ikke at være med til at flytte noget af det væk. Der kunde let ske en Ulykke, og skulde den ske, vilde det koste hverken 400 000 eller 500 000 Kr., men Millioner paa Millioner. Det er min Overbevisning efter de Oplysninger, der foreligger, at hvis der skete en Katastrofe med det Sprængstof, der ligger ude ved Christianshavn, vilde det meste af Christianshavn og Sundbyerne blive sløjet. Derfor gik jeg med til en midlertidig Ordning. Men vi betonedes udtrykkelig i Betænkningen, at det kun var en midlertidig Ordning. Saa snart den nye militære Lov kom, vilde vi staa frit og tage Spørgsmaalet op til ny Behandling. Saadan ligger Sagen.

Forslaget gik ud paa at flytte det sorte Krudt ned til Frederiksværk, hvor vort store Krudtværk ligger; man mente vistnok ikke, man havde Brug for alt det sorte Krudt, der efterhaanden var samlet sammen, og Planen gik derfor ud paa at uddrage Salpeter af det og derefter sælge Salpeteret. Der har dog rejst sig Røster for, at det vist ikke kunde betale sig, at det i Virkeligheden vilde være billigere at kaste Krudtet i Kalveboderne og i Østersøen. Jeg har derefter undersøgt, hvor længe Beholdningen kan strække til, og man har svaret mig, at da det er Stoffer, som bruges i Industrien, vil Beholdningen af Sortkrudt